

CHARLOTTE VANDERMEERSCH is actrice/theatermaakster en speelde onder meer in de films Belgica en Dagen Zonder Lief (regie: Felix Van Groeningen), De Premier en Loft (regie: Erik Van Looy) en Turquaze (regie: Kadir Balci). Op televisie werkt/e ze o.a. mee aan het komische Wat Als? (VTM) en #Hetsingewikkeld (Vier). Als freelance theateractrice speelt ze voor diverse theaterhuizen. Ze is vast artistiek lid van het collectief LAZARUS, sinds 2017 artist in residence in het Mechelse Arsenaal.

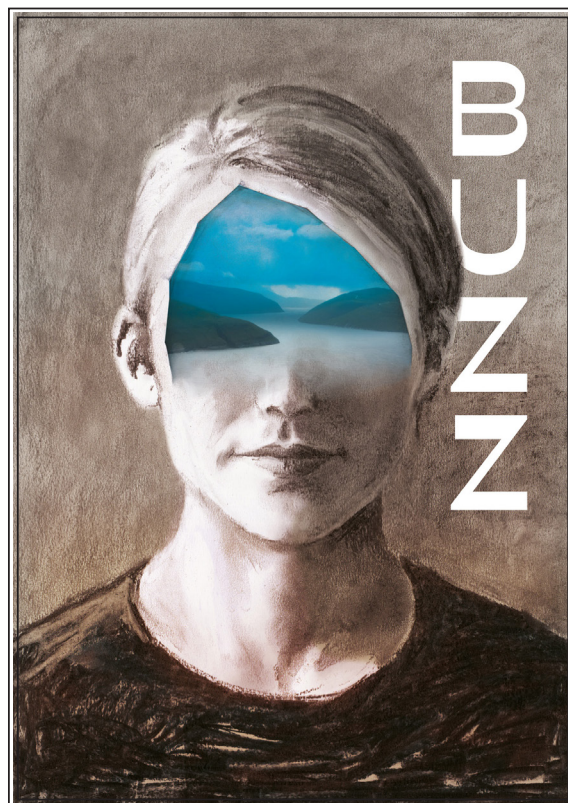
ANN-JULIE VERVAEKE is een jonge getalenteerde filmmaakster. Ze studeerde in 2014 af aan KASK met haar kortfilm Le Pli Dans L'Espace. Hiervoor ontving ze de Debuutprijs op het Internationaal Kortfilmfestival Leuven en de prijs voor Beste Kortfilm bij JEFF (European Youth Film Festival Flanders). Ze werkt momenteel aan haar eerste langspeler Waterwolf, een filmbewerking van het boek De kinderen van Calais (Lara Taveirne).

ANTOON OFFECIERS studeerde jazzpiano en werkt/e als componist/ (live) muzikant vaak mee aan theatervoorstellingen van o.a. Dimitri Leue, de Kakkewieten, Het Gevolg en BRONKS. Hij leidde in het verleden het Toon Offeciërs trio en was toetsenist/pianist/(bas)gitarist bij o.a. Sukilove, Assunta Mano en Mira.

KAREN WILLEMS is een eigenzinnige drumster. Als kind speelt ze trommel in de fanfare, gaat later academie volgen en vindt haar roeping als professionele muzikante na een zware revalidatie. Ze drumt/de voor heel diverse bezettingen waaronder Mauro, Jan Swerts, Zita Swoon Group, Eric Thielemans en Novastar. Karen heeft ook haar eigen muziekproject INWOLVES.

STEF STESSEL is scenograaf, lichtontwerper en fotograaf. Hij is vast lid van theatercollectief de Roovers en werkt daarbuiten geregeld samen met ander theaterhuizen en -makers als Het Toneelhuis, Het Paleis, Inne Goris, Laika, Muziektheater Transparant, KVS, Thomas Bellinck/Robin, Muziek LOD, Arsenaal/Lazarus, Theater Stap, kabinet k. BUZZ is de eerste samenwerking met KOPERGIETERY.

ANNELIES RASKER zit in haar tweede Master Kostuumontwerp aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten te Antwerpen. Ze ontving in haar tweede Bachelor de Aanmoedigingsprijs van ARTos. Als beloftevolle costumière draaide ze als stagiaire reeds mee in enkele theaterprojecten.

(c) Sassafra De Bruyn

Charlotte Vandermeersch
Ann-Julie Vervaeke
Antoon Offeciërs
Karen Willems

première:
19 oktober 2018
in de KOPERGIETERY

*Niet iedereen wil een bedrijf leiden.
Niet iedereen wil topatleet worden.
Sommigen willen de secretaresse zijn die buiten
blijft zitten als de deuren van de vergaderzaal
gesloten worden,
sommigen willen met de vuilniskar mee,
zelfs op Pasen,
sommigen willen autopsie plegen
op de vijftienjarige jongen die op een morgen in januari
zelfmoord pleegt en een week later in het water wordt
gevonden.
Sommigen willen niet op tv komen, op de radio,
in de krant.
Sommigen willen naar films kijken,
er niet in meespelen.
Sommige mensen willen publiek zijn.
Sommige mensen willen radertjes zijn.
Niet omdat ze moeten, maar omdat ze dat willen.
Wat ik wilde?
Dit wilde ik.*

Te midden van de overweldigende,
desolate natuurpracht van de Faeröer-eilanden,
wordt een jong iemand gevonden.
Aangespoeld op het asfalt.

Charlotte Vandermeersch bewerkt de bejubelde debuutroman “Buzz Aldrin, waar ben je gebleven?” van de Noorse schrijver Johan Harstad tot een totaalbeleving in woord, muziek en beeld.

Een meeslepend verhaal
over grote liefde en het verlies ervan,
over groot talent en het niet gebruiken,
over een grote wereld en het overzicht kwijt zijn.

TEKST:

Johan Harstad

TEKSTBEWERKING, SPEL & ZANG:

Charlotte Vandermeersch

MUZIEK: **Antoon Offeciers, Karen Willems**

BEELD: **Ann-Julie Vervaeke**

SCENOGRAFIE: **Stef Stessel**

LICHTONTWERP: **Stef Stessel, Jeroen Doise**

KLANK: **Korneel Moreaux**

KOSTUUMS: **Annelies Rasker**

COACHING: **Josse De Pauw, Jan Bijvoet**

TECHNIEK: **Jeroen Doise, Bram Geldhof, Korneel Moreaux, Sebastien Van Huffel**

EEN PRODUCTIE VAN

ARSENAAL/LAZARUS, KGbe & KOPERGIETERY

Deze productie kwam tot stand met de steun van de Tax Shelter maatregel van de Belgische Federale Overheid.

IN GESPREK MET CHARLOTTE VANDERMEERSCH

Toen ik het boek “Buzz Aldrin, waar ben je gebleven?” las, heb ik reeds halverwege beslist dat ik er iets wou mee doen. Het was heel herkenbaar en bevat een gevoeligheid dat ik heel erg waardeer. Schrijver Johan Harstad weet het hoofdpersonage Mattias zo treffend, zo authentiek te tekenen. Je voelt dat dit alles dicht bij hemzelf ligt. In zijn roman verhaalt hij de zoektocht van een jong iemand naar zijn plaats in de wereld. Een wereld die ‘veel’ is, die luid kan zijn. Zeker voor een jong iemand die niet de nummer 1 wil zijn, maar liever op de achtergrond blijft. Maar wat als ‘nummer 2’ een excuus wordt om niet te durven leven? Wat als het gebruikt wordt als schild, en je je van je gevoelens afsluit?

Die hele thematiek van onzichtbaar willen zijn, wordt zo mooi verteld in het boek, dat had ik nog nooit op die manier gelezen. Voor mij gaat het om de zoektocht naar je eigen hart, naar het oprecht durven zijn wie je bent. Ik vond het tegelijk heel muzikaal geschreven, en hoorde er onmiddellijk een soort soundtrack onder. Daarnaast is ‘zingen’ ook een zeer essentieel onderdeel van het verhaal. Het letterlijk durven laten horen van je stem. Ik probeer dat in BUZZ op scène te doen, maar ook figuurlijk in het leven, net zoals iedereen.

Het was bij voorbaat duidelijk dat ik een samengaan van theater en muziek wou maken, en dat nog eens ingebed in beeld. Een totaalbeleving. Sowieso houd ik erg van voorstellingen waarin muziek en beeld de tekst of het verhaal ‘versterken’.

Voor de filmbeelden kwam ik als vanzelf bij Ann-Julie Vervaeke terecht. We kennen elkaar al lang en zitten op dezelfde golflengte. Zij heeft me trouwens ook het boek aangeraden. Het was bij wijze van spreken het lot om samen iets te doen. Muzikaal had ik meteen de muzikanten Antoon Offeciers en Karen Willems voor ogen. Bij ARSENAAL/LAZARUS brengen we elke maand ‘De orde van de dag’, een voorstelling die we op 1 dag in elkaar boksen. Enige tijd geleden waren Antoon en Karen er aanwezig als muzikanten. Hun samenspel en klankkleur boeiden mij meteen. Het heeft iets heel gevoeligs en speels.

Een reductie maken van een erg uitvoerig boek met vele verhaallijnen is niet eenvoudig. Op theater krijg je het hele boek onmogelijk verteld, dus je tracht je eigen essentie te vatten in een samenvatting. En van die samenvatting maak je nog eens een samenvatting. En daar dan nog eens een samenvatting van. Zelfs tot op enkele dagen van de première blijft je het verhaal uitpuren. Maar ik hoop dat ik aanbeland ben bij een gevoelige, genuanceerde theaterbeleving, waarvoor je als publiek je hart kan openzetten en je kan laten meevoeren. Als publiek maak je natuurlijk je eigen beleving. Je kiest naar wat je luistert of kijkt. Zelf vind ik het fijn om tijdens of na een voorstelling te kunnen bezinnen of reflecteren bij alles wat ik waarnam.